

עושות צעקות, מפני שטרם קיבלו מקום מיוחד להתייחדות? אמרה אחת הסוהרות. אבל מכיוון שיש ביניהן הרבה זוגות, הן ביקשו לסדר להן גם מיכר, ומי שיציע את הסכום הגדול ביותר תמורת התייחדות איתן הוא שיוכה. הסוהר גיחך ואמר: „נווה-תירצה, גם כן בעיה! אולי שישם אסירות. מה זה מול אלפי האסירים הגברים שאנחנו צריכים לשרת?״

הפכנו הסרטורים שלהם. אחרי שנקבע שלא רק אשה חוקית יכולה ליהנות מהתייחדות אלא גם חברה או ארוך, יש לאסירים כל מיני ארוסות מעניינות מאוד. נרמה לי שלזוגות בתל-ברוך יש מסלול עבודה חדש מאז החוק הזה. ראיתי כאן כבר כמה מהמפורסמות בשטח.

ואין מה לעשות. אם האסיר מצהיר שהן החברות שלו, הוא יכול להיפגש איתן. אחרי שבוע הוא יכול להודיע שיש לו חברה חדשה, ומגיעה גברת אחרת. עוד מעט אלה שאין להם חברות או ארוסות יבקשו ממני שאלך לתל-ברוך ואבחר להם אחת יפה להתייחדות. הם הרי לא יכולים לצאת החוצה לביחור, ולא תמיד המישפחה רוצה להביא להם זונה.

אתם יודעים שכאשר אני מספרת למישהו מה אני עושה בשרות בתייהר סוהר כולם מתגלגלים מצחוק? שואלים אותי אם זו עבודה חוקית או אולי אני מנהלת בית-פגישות. כל מיני בחורים מבקשים ממני מסאז'ים ושולחים ידיים בלי חשבו, אחרי שהם שומעים על המיקצוע שלי. ואתם יודעים איך מכנים את מנהל בית-הפגישות בחוץ? קוראים לו „מאראס״. הסוהר והסוהרות התגלגלו מצחוק.

בפעמי הכי מוצאת חן המכונה הן ואת ששמו בכל חדר, שמכניסים מטבע ויוצא קנרו. יש כבר סיפורים מסמרי-שיער על העניין הזה.

הסוהרת הבלונדית פיהקה והתקרב בה לאחת הדלתות. היא קרבה את אוזן נה לדלת והחזרה והקשיבה. הסוהר ניגש אליה וגרר אותה משם. את משוגעת? משהו יראה ואחרי-כך יהיו לנו צרות מהאסירים. בשבוע שעבר סיפרו לי שבכלא שאטה, אחד האסירים שם פיל-פל שחור בחור המנעול, והסוהר שהציץ כמעט התעורר!

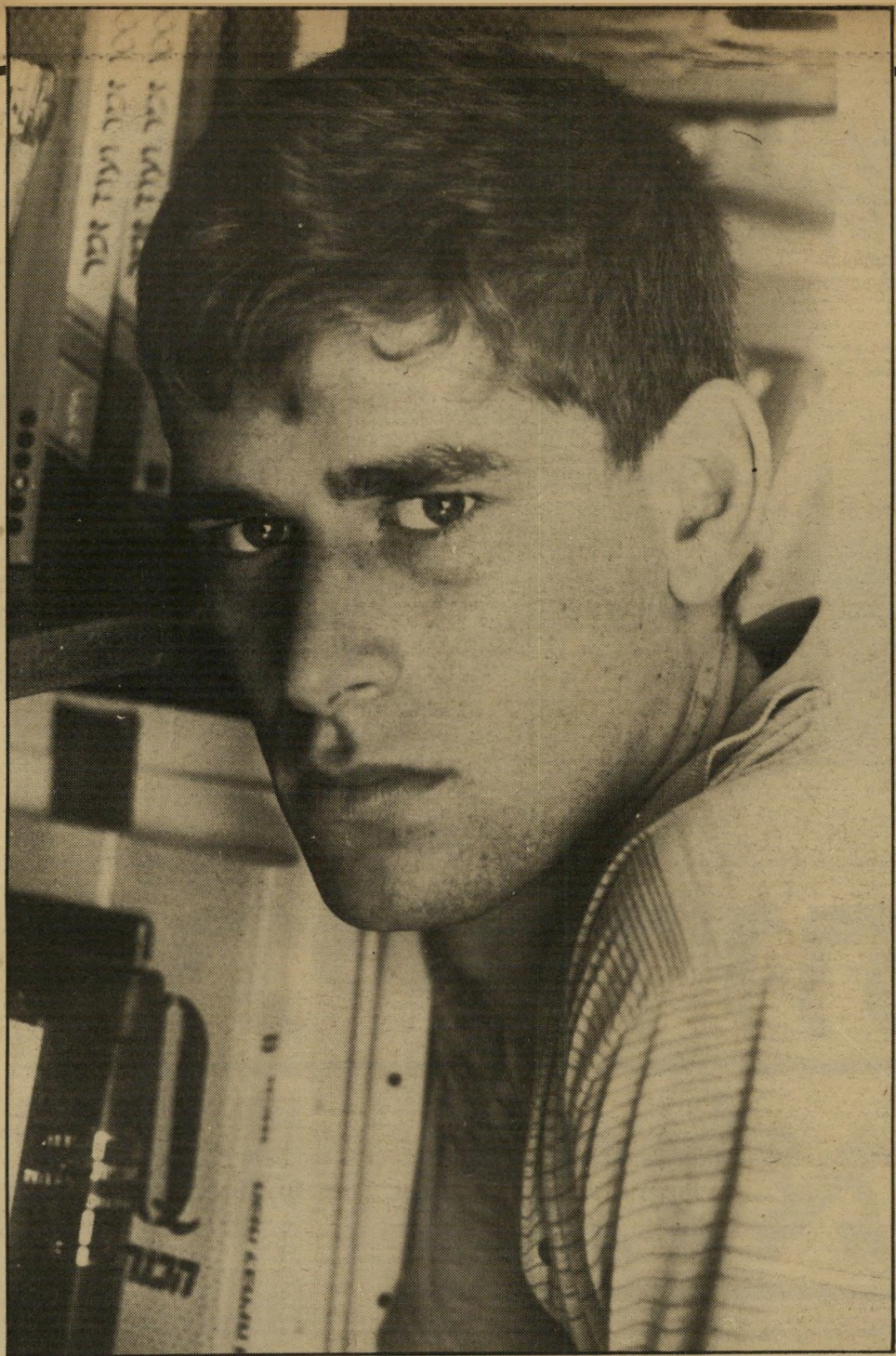
מה, גם בשאטה כבר יש בית-פגישות? שאלה אחת הסוהרות. ואיך את חושבת שיתגברו על כל אוכלוסיית הכלא? הרי עלי-פי החוק צריך לתת לכולם. ויש כמה אלפים, ואפילו בשמור משהו יראה ואחרי-כך יהיו לנו צרות מהאסירים. בשבוע שעבר סיפרו לי שבכלא שאטה, אחד האסירים שם פיל-פל שחור בחור המנעול, והסוהר שהציץ כמעט התעורר!

מה, גם בשאטה כבר יש בית-פגישות? שאלה אחת הסוהרות. ואיך את חושבת שיתגברו על כל אוכלוסיית הכלא? הרי עלי-פי החוק צריך לתת לכולם. ויש כמה אלפים, ואפילו בשמור משהו יראה ואחרי-כך יהיו לנו צרות מהאסירים. בשבוע שעבר סיפרו לי שבכלא שאטה, אחד האסירים שם פיל-פל שחור בחור המנעול, והסוהר שהציץ כמעט התעורר!

הסוהרות התפתלו מצחוק, ואחד אמר: „ואללה, אם הייתי סופר — איזה רומאן הייתי יכול לכתוב על זה!“

הפסיכולוג ר"ר דויד רודי מצרף בהצעת השופטים לאפשר לאסירים ליהנות מהתייחדות עם חברותיהם. הזכות הזו לקיים יחסי-ימין היא זכות לגיטימית של כל אדם. האפשרות שיתן לאסירים להתייחד עם נשותיהם יכולה רק להועיל. זה יכול לעזור לטייבור האוטומוספרה בבתי-הכלא, זה ישנה את האווירה לטובה, האסירים ירגישו שהחברה לא התחשפה להם, וזה גם יכול להוסיף לחיי-מישפחה תקינים. „לדעתי, זה גם יעזור לאסירים מבחינה נפשית, זה יוריד את רמת החרדה ויחיה לאסירים יותר שקט פנימי.״

מה יעשה אסיר שאין לו חברה? מה עושה כזה אדם בחוץ? אותו הרבה. מי שאין לו חברה, לא יהיה זכאי לזה. כסך-הכל, למרות החסרונות המעטים שיש בהצעה הזו, היא יכולה רק להועיל.

„אדם צריך לחיות איפה שטוב לו... אם הכל כאן חיקוי, למה לא ללכת ישר למקור? ... שלוש שנים זו לא תרומה מספקת למדינה? ... הדבר היחיד שקיבלתי מהמדינה זה צומילואים... אם אהיה עשיר, אשלח תרומות למדינה...״

כאן עוד 60 שנה, ואני רוצה להעביר אותם בצורה הטובה ביותר. מכאן, כעצם, נובע הכל. זה המפתח להכל. אדם צריך לחיות איפה שטוב לו. נקור דה.

ועכשיו — אני מכיר את זה טוב מאוד — יגיע הנאום הקבוע המוכר והשחוק של כל מיני אידיאליסטים מדומים או לא מדומים, שיגידו לי שזה ריקני וגועלי לעזוב את הארץ בגלל הרדיפה אחרי המותרות והחומרניות. חששתי על זה והגעתי למסקנה, שגם בארץ יש הרדיפה הזו, גם כאן הרדיפה אחרי מכוניות מפוארות יותר מזה של השכן ובניית חדר נוסף בבית הפכו לנורמה.

„אם כבר חומרניות — אז עד הסוף. אני אלך על כל הקופה בחו"ל. כן, אני יודע כי כל הישראלים שעובדים שם כנהגים ומנויים, אני נוסע בראייה מפוככת, חת, אין לי חלומות גדולים להיות מיליונר בן לילה. אני כסף הכל הולך לנסות את מזלי.״

„אני לא מוכן לחיות עם לנצח-תאכל-חרב. אני לא מסכים לזה. אם כאן בארץ זה לא מסתדר לי ואני חייב לחיות עם זה, אני אנסה בחו"ל. אין בעולם שום דבר ששווה מילחמות נצחיות.״

הוא חייל קרבי. הוא שוחרר מצה"ל. הוא עומד לרדת מן הארץ. הוא מסביר את מניעיו.

כתנאי שיהיה לי שם טוב יותר. „יש כאן דברים רבים שמפריעים לי. למשל? התרבות. זו שאיננה וזו שישנה. אני מתכוון לזה שתרבות ישראלית משלנו אין כאן. בכל שנות קיום המדינה לא השכלנו ליצור לעצמינו תרבות ישראלית שורשית.״

„מהצד השני יש תרבות הכיכרות, תרבות הרחוב שמפריעה לי. די להסייג תכל מה קורה על הכבישים בארץ. נהגים עצבניים, צפירות רמות, עקבי פות מצד ימין ונהיגה כרכבאית. אז אפשר לומר שאלה הם דברים שוליים ולא חשובים. אפשר גם להתייחס אליהם בהומור, כמו שעושים רבים, אבל לרעתי זה מייצג. מייצג תרבות כרכבאית ומוכיח על אופי אגואיסטי, לא מתחשב ועצבני.״

„יש דברים הללו משהו מצחיק? כשמדברים איתי על זיקה לארץ, ואני חושב על העשן העולה מהמנגלים בשבתות ובחגים. עם כל הרצון הטוב, אני לא מרגיש שייך לאלה. שייכות למולדת היא לא רק שייכות לארמה ולנופים, אלה יש לי בכל מקום בעולם. השייכות צריכה להיות לעם. כאן בארץ האבות, במולדת שאליה נכ"ספנו. יושב עם מפורד ומסוכסך, ספי-רדים ואשכנזים, דתיים וחילוניים, שמאל וימין.״

„כתור שמאלני, אשכנזי, חילוני, יש לי חלק די קטן של העם שאני שייך אליו... לא, אני מתכוון ברצינות. חוץ מימיליחמה, שבהם העם מאוחד, בסתם יום של חול, הספרדי לא אוהב אותי כי אני מקפח אותו, והדתי לא אוהב אותי כי אני כופר, והימני לא אוהב אותי כי אני עובר ישראל לא ואש"פיסט. אז לכל אלה ביחד אני מנופף לשלום ונוסע.״

„ובעניין האיך-תרבות, שדיברתי עליו מקודם, אז כראי אולי לציין את התרבות הגדולה ביותר שנוצרה אצל לנו: תרבות החיקוי.״

„כל מה שיוצרים כאן הוא חיקוי לחו"ל. תל-אביב הנוצצת מנסה להיות פאריס או ניו-יורק או כל מה שהוא מערבי, וכך גם האמנים שלה והזמרים והקהל.״

„כשאני רואה את הילדו'ד שמרד ליקים נרות בהופעה של שלום חנוך, אני קצת מרחם עליהם. הם מנסים ורוצים ושואפים להיות חו"ל, גם בבגדים ובהתנהגות. אני שומע את הזמר אדם שמנסה להיות ברוס ספרדינגסטון, וכשאני מצרף את כל אלה ביחד אני שואל את עצמי: אם הכל כאן הוא חיקוי, אז למה לא ללכת ישר למקור? המקור אמיתי יותר, נוצץ יותר, טוב יותר.״

כשמזכיר בשיחה עניין התרומה למדינה, פני כועס. „מה יש, שלוש שנים זו לא תרומה מספקת? אולי הייתי צריך ליהרג בלבנון כדי שדורשי התרומה יבואו על סיפוקם? קיבלתי במדינה 18 שנות ביטחון, והחזרתית החוב הזה בשלוש שנים מחיי. לפי איך שאני רואה את המצב הפוליטי, אני לא חושב שהבן שלי יחיה אחרת. גם הוא יילחם.״

„אני לא מוכן לחיות עם לנצח-תאכל-חרב. אני לא מסכים לזה. אם כאן בארץ זה לא מסתדר לי ואני חייב לחיות עם זה, אני אנסה בחו"ל. אין בעולם שום דבר ששווה מילחמות נצחיות.״

„אומרים שפה הכי בטוח ליהודים. אבל אם נקח את מיספר האנשים שנהרגו כאן במלחמות מאז קום

מתכוונ בתמונות. „כמעט כל האידיאליים שהיו לי מתו בלבנון. שם, בין ההריסות והרס, נוכחתי לדעת שחיי-אדם חשובים יותר מהכל, יותר מכל מיני אידיאליים וסיסי-מאות. זה גם עזר לי לגבש את ההחלטה על העזיבה.״

בראייה מפוכחת

הוא שלם עם העזיבה הו וטוען שאין זו החלטה של רגע. קדמו לה הרבה התלבטויות והיריורים. עתה, כשהתקבלה ההחלטה, הוא מדבר עליה ומסביר אותה בבירור ובכיסחות. כאילו אין ברור ממנה, כאילו אין אמת אחרת.

הוא מחייך כשמעירים לו על כך: „בסופו של דבר, אני צבר. נכון? ככה מדבר צבר.״ רק מאוחר יותר הוא מסכים להודות, שההחלטה קשה עליו, שהוא עדיין מנסה לשכנע את עצמו, להיות בטוח שהוא נוהג נכון.

„חיים רק פעם אחת, וגם החיים האלה לא ארוכים כליכך. יש לי לחיות

כיום השני הקרוב יעלה פזי רויטש למטוס אל-על שייטוס לארצות-הברית. הוא יוצא לדרך עם כרטיס לכיוון אחר. „לברוק אפש״ רויטש, כך הוא קורא לזה. יש מי שיקרא לזה אחרת: ירידה. פזי בן ה-22 הוא בלונדי, יש לו עיניים כחולות, הוא היה יכול להיות סמל לישראל היפה: היה חניך ומרדוך בתנועת-נוער, שירת שלוש שנים בריחידה קרבית, והיה חניך מצטיין שקיבל על כך אות מהרמטכ"ל.

בעילעול קצר באלבום התמונות שלו אפשר לראות אותו מצוייד בתל-אביב. מטייל בשבילי הארץ. כתמונה אחת הוא בגליל, ובתמונה אחרת בנגב. גם כזו הוא נראה בכלורית שיער שנופלת על המצח, סנדלים, מכנסיים קצרים וחיוך רחב על הפנים.

כשממשיכים לדפדף באלבום אפי שר לראות תמונות מהשרות הצבאי, סיום הטירוניות, תמונות מלבנון, בסירי רים בשטח, ובקומיציים עם החברים ליחידה.

„דווקא השרות הצבאי גרם לי לפי פזי בן העיניים, הוא אומר בעורו